

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **D. H.**, bytem X, zast. JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou v Nové Pace, K.J.Erbena 1266, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. ledna 2014, č.j. 4773/1.30/13/14.3, t a k t o :

- I. **V řízení přerušeném usnesením ze dne 1. dubna 2014, č.j. 31 Ad 5/2014-24, se pokračuje.**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. ledna 2014, č.j. 4773/1.30/13/14.3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14.850 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozhodnutí do rukou jeho zástupce.**
- IV. **Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč.**

Odůvodnění

Rozhodnutím ze dne 27. ledna 2014, č.j. 4773/1.30/13/14.3, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát“), ze dne 9.10.2013, č.j.

10374/8.30/13/14.3., kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč .

V jeho odůvodnění uvedl, že kontrolou, provedenou oblastním inspektorátem ve dnech dne 16.8. až 27.8.2012 u žalobce ve stánku občerstvení v HIP-HOP KEMPU v areálu letiště v Hradci Králové (dále jen „pracoviště“) a zjistil při výkonu práce fyzickou osobu B. H., nar. ... Ta sdělila, že nemá se žalobcem podepsanou žádnou pracovní smlouvu ani dohodu o pracovní činnosti nebo o provedení práce, neboť ji nestihli podepsat a věc bude řešena až následující den ráno. Dále uvedla, že nemá stanovenou pracovní dobu. Pracuje pro žalobce od odpoledních hodin dne kontroly a ještě nebyla sjednána ani odměna. Není evidována na úřadu práce, je studentka. Žalobce uvedl, že smlouvu s B. H. má připravenou ale zapomněl ji přivést.

Zjištěné nedostatky byly zaznamenány v protokolu o výsledku kontroly ze dne 27.8.2012, č.j. 10293/8.71/12/15.2, a žalobce byl s ním seznámen a předán mu jeho stejnopis. Dne 7.8.2012 předložil žalobce dohodu o provedení práce uzavřenou s B. H. na dobu do 30.8.2012.

Dne 25.7.2013 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení dle § 46 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“) pro podezření ze spáchání správního deliktu umožnění výkonu nelegální práce dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Dne 8.8.2012 proběhlo ústní jednání, při kterém žalobce do protokolu uvedl, že B. H. byla jeho kamarádka, když potřeboval dostavila se na zavolání a pomohla při krájení zeleniny nebo s přípravou a kompletací housek. Za tuto pomoc dle žalobce nedostala žádnou odměnu, neměla inkasovat peníze ale připustil, že v době kontroly peníze inkasovala.

Žalobce se k věci dle žalovaného vyjádřil ještě písemně dne 21.8.2013, poukázal na to, že jeho účast na akci v HIP-HOP KEMP byla vysoce prodělečná. Opět potvrdil, že s B. H. nebyli dohodnuti na odměně a žalobce si nebyl vědom, že by s ní měl uzavřít pracovní poměr, právní předpisy však nechtěl porušit. Uloženou pokutu označil za likvidační.

Dne 29.8.2013 bylo žalobci oznámeno ukončení dokazování a ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu byl poučen o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům včetně způsobu jejich opatření, případně navrhnout jejich doplnění. Této možnosti žalobce nevyužil. Dne 9.10.2013 vydal oblastní inspektorát pod č.j. 10374/8.30/13/14.3. rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, neboť umožnil fyzické osobě vykonávat závislou činnost bez uzavření pracovněprávního vztahu, tedy nelegální práci vymezenou v § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti. Žalobce tak dle žalovaného porušil ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen „zákoník práce“), podle kterého závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními předpisy. Podle ust. § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti byla žalobci uložena pokuta ve výši 250.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč .

K uplatněným odvolacím námitkám žalovaný především citoval ust. § 141 odst. 6, § 140 odst. 1 písm. c), § 5 odst. 1 písm. e) zákona o zaměstnanosti a § 2 odst. 1 a § 3 zákoníku práce. Odkázal na odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu, který se na jeho straně páté a šesté zabýval naplněním definičních znaků závislé práce a na jeho závěry odkázal. Žalovaný uzavřel, že B. H. vykonávala pro žalobce činnost osobně, jeho jménem a dle jeho pokynů ve vztahu podřízenosti jmenované a nadřízenosti žalobce. Zdůraznil, že odměna za práci a výkon práce na náklady žalobce nejsou definičními znaky závislé činnosti, ale ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákoníku práce toliko jejími důsledky. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18.4.2013, č.j. 59 Ad 2/2012-66.

Žalovaný v reakci na další odvolací námitku žalobce uvedl, že charakter práce vykonávané B. H. nevyžadoval používání vlastních pracovních prostředků. Odmítl i názor, že soustavnost či trvalost je definičním znakem závislé práce. Takový výklad by dle žalovaného vedl k situaci, kdy by pro krátkodobý výkon práce nebylo třeba uzavírat např. dohodu o provedení práce, přičemž i k tomuto účelu má uvedená dohoda sloužit. Nepřisvědčil žalobci, že se v posuzovaném případě jednalo o příležitostnou výpomoc na základě smlouvy příkazní uzavřené ústně. V případě B. H. se jednalo dle žalovaného o závislou práci a jmenovaná vykonávala tuto práci pro žalobce, aniž s ní uzavřel některý ze základních pracovněprávních vztahů. Žalobcem doložená dohoda o provedení práce byla uzavřena až 16.8.2012. Rovněž žalovaný shledal naplnění materiální stránky správního deliktu, odkázal na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, které na straně osmé konstatovalo, že jednání žalobce ohrožovalo důležitou hodnotu a zájem chráněný právní úpravou zákona o zaměstnanosti, kterou je ochrana trhu práce v České republice. Společenská nebezpečnost správního deliktu spočívá v ohrožení zájmu společnosti na ochraně pracovního trhu, zájmu vytvářet v tržním prostředí rovné podmínky pro podnikání a konkurenceschopnost. Zároveň ale i ochraně zaměstnanců. Citované zájmy společnosti byly dle žalovaného v daném případě porušeny a jednání žalobce označil za společensky nebezpečné.

K výši uložené sankci pak žalovaný uvedl, že žalobci byla pokuta uložena dle § 140 odst. 4 písm. f) ve spojení s ust. § 14 odst. 6 zákona o zaměstnanosti na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Oblastní inspektorát při jejím ukládání přihlédl k závažnosti deliktu i k majetkovým poměrům žalobce a žalovaný na odůvodnění jeho rozhodnutí odkázal. V souladu s ust. § 69 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., shledal i výrok o uložení paušální náhrady nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Namíтал, že žalovaný rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávné aplikace právních norem. Zároveň požadoval upuštění od uloženého finančního postihu, který označil za zcela likvidační. Uvedl, že žalovaný dospěl ke svým závěrům o nelegální práci B. H. jen na základě protokolu o výsledku kontroly ze dne 27.8.2012, č.j. 10293/8.71/12/15.2, z něhož vyvozuje, že vykonávala činnost obsluhy u stánku s občerstvením. Z tohoto protokolu a ze záznamu ze dne 16.8.2012 pak žalovaný vycházel při udělení sankce. Z nich však není patrné, ve který časový okamžik kontrola proběhla, neboť nelze předpokládat, že probíhala po celých dvanáct dnů soustavně. Zmíněné protokoly jsou stručné, chybí v nich bližší údaje dokládající spáchání správního deliktu. Žalovaný se nezabýval ani dalším důkazy, např. výpověďmi zákazníků, nezmiňuje,

jakou konkrétní činnost B. H. pro žalobce vykonávala, chybí v nich zdokumentování situace v prodejně. Žalovaný tak vydal rozhodnutí, aniž dostatečně zjistil skutkový stav věci. Oblastní inspektorát pak vycházel jen z fikce „nelegální práce“, resp. z naplnění znaků nelegální práce dle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, neprovedl žádný důkaz a nevyslechl ani kontrolované osoby.

Dále se žalobce zaměřil na výklad institutu závislé práce, který je definován v § 2 zákoníku práce. Poukázal na to, že znaky závislé práce musí být splněny kumulativně. Konstatoval, že oblastní inspektorát pouze paušálně rozhodl, že činnost B. H. je výkonem závislé práce, aniž zkoumal naplnění znaků závislé práce nebo znaků jiných závazkových vztahů. Nepřihlédl k tomu, že v posuzovaném případě šlo o příležitostnou výpomoc na základě smlouvy příkazní, která nevyžaduje zvláštní formu. Zdůraznil, že B. H. pracovala pro žalobce nepravidelně a sporadicky, nešlo tedy o neomezenou činnost dle pokynů žalobce, neexistoval žádný vztah podřízenosti, nejednalo se o výkon práce jménem žalobce. Ten jí práci nepřiděloval, jednala na základě příkazní smlouvy jako nezávislá osoba bez pokynů žalobce. Vykonávaná práce nenese znaky závislé činnosti, odměna jí nebyla vypočítávána podle délky pracovní doby.

Správní orgány se dle žalobce neměly spokojit jen s kontrolními zjištěními, ale bylo jejich povinností vycházet ze skutečného stavu věci a za tím účelem provést řádné dokazování. Připomněl, že bylo nutné zohlednit blízké vazby mezi ním a B. H., která je osobou blízkou, a vzít je v úvahu při posuzování společenské škodlivosti správního deliktu. Osobu nacházející se v provozní době v provozovně nelze automaticky považovat za prodavačku.

Žalobce zdůraznil, že ve správním trestání je třeba zachovat presumpci nevinu a zásadu subsidiarity. Je třeba i zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu. Dále pak podrobně popsal svoji finanční situaci a poukázal na to, že uložená sankce, jak ji stanoví zákon, nadmíru převažuje penalizační a represivní charakter.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil ve svém podání ze dne 4.4.2014. V něm znovu stručně popsal skutkové okolnosti této věci, zejména zjištění učiněná při kontrole dne 16.8.2012 a průběh správního řízení. Vyslovil přesvědčení, že bylo postupováno v souladu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu. Uvedl, že z vyjádření žalobce, které učinil do protokolu dne 8.8.2013, jakož i z vyjádření doručené oblastnímu inspektorátu dne 21.8.2013 je nepochybné, že B. H. pro žalobce kompletovala housky. Popsal postup její činnosti a spolupráce se zaměstnancem žalobce panem L. S. a připomněl, že žalobce nepopřel, že B. H. inkasovala od zákazníků peníze. Další dokazování výsledkem B. H. označil za tohoto stavu věci za nadbytečné. Dále uvedl, že námitku poukazující na uzavření smlouvy příkazní, vznesl žalobce až v odvolání, navíc sama B. H. dne 16.8.2012 do protokolu uvedla, že se žalobcem nemá dosud uzavřen pracovněprávní vztah a věc bude řešena až další den ráno. Hodnotil činnost B. H. jako možnou příležitostnou výpomoc a uzavřel, že za takovou ji nelze považovat. Ani žalobcem tvrzený přátelský poměr mezi žalobcem a B. H. nic nemění na skutečnosti, že s ní měl být uzavřen pracovněprávní vztah. Výši uložené pokuty hodnotil jako souladnou s se

zákonem i konstantní judikaturou Nejvyššího správního soud. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v rámci přezkumného soudního řízení zjistil, že ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti postihu nelegální práce, přičemž při postihu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) byla jako nejnižší možná sankce stanovena částka 250.000 Kč. Krajský soud tak dospěl k názoru, že část ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně část na konci tohoto ustanovení znějící: „nejméně však ve výši 250.000 Kč“) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR), a to zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Proto senát 30 Ad zdejšího krajského soudu předložil ve věci 30 Ad 15/2012 dne 11.12.2013 Ústavnímu soudu ČR návrh ve smyslu ustanovení § 95 odst. 2 Ústavy na zrušení zmíněné části uvedeného ustanovení. Obdobný návrh předložil Ústavnímu soud i Městský soud v Praze. Z těchto důvodů bylo řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o shora uvedeném návrhu přerušeno. V návaznosti na podaný návrh vydal Ústavní soud k datu 9. 9. 2014 nálezný sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dle něhož ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ označil za rozporné s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně pak ust. § 140 odst. 4 písm. f) daného zákona ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Dále krajský soud zjistil, že daný nálezný byl ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 vyhlášen k datu 20.10.2014.

Krajský soud pokračoval v řízení přerušeném usnesením ze dne 1.4.2014, č.j. 31 Ad 5/2014-24, a přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení.

Na základě uvedeného je tedy zřejmé, že pokud oblastní inspektorát uložil žalobci pokutu ve výši 250.000 Kč s konstatováním, že tak učinil s ohledem na současnou právní úpravu na nejnižší možné hranici zákonné sazby, nelze než v kontextu se shora uvedeným konstatovat, že tak učinil na základě ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, které, jak Ústavní soud následně konstatoval, je v rozporu jednak s čl. 1, čl. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále i čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Ve vazbě na shora uvedené hodnotil krajský soud nastíněné skutkové okolnosti z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o zaměstnanosti a správního řádu i zákoníku práce. Jak vyplývá z obsahu žaloby, námitky žalobce především poukazovaly na nedostatečně zjištěný skutkový stav a z toho vyplývající nesprávné závěry.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že oblastní inspektorát vykonal u žalobce dne 16.8.2012 kontrolu podle dle ust. § 5 odst. 1 písm. a) v rozsahu ust. § 3 zákona o inspekci práce a § 125 v rozsahu ust. §126 odst. 1 zaměstnanosti. V záznamu o skutečnostech zjištěných při kontrole je uvedeno, že byla ve stánku občerstvení v areálu letiště v Hradci Králové zjištěna B. H. (chybně uvedeno H.), která obsluhovala zákazníky a inkasovala peníze. Uvedla, že je studentka, zatím nemá podepsanou žádnou dohodu, protože to dosud nestihli a vyřeší se to „zítra ráno“. Peníze dosud nedostala, neboť se na výši hodinové mzdy nedohodli. Odpracované hodiny si zapisuje. Tentýž den uvedl žalobce do protokolu, že pro slečnu B. H. má k podpisu připravenou smlouvu, kterou zapomněl přivést a proto ji podepíše až následující den.

Dne 27.8.2012 byl žalobce seznámen s obsahem protokolu o výsledku kontroly a dne 6.9.2012 doplnil svoji výpověď prostřednictvím podání JUDr. D. Ž, advokátky, která nejprve shrnula zjištěné okolnosti a doplnila je sdělením žalobce, že si provozování stánku s občerstvením chtěl vyzkoušet, byl však ztrátový. Znovu uvedl, že slečna H. je jeho přítelkyně, je studentka a žádnou odměnu za práci nežádala. Jednalo se o příležitostnou výpomoc a smlouva byla vyhotovena a předložena.

Mezi účastníky není sporu o tom, že v době provedené kontroly nebyla mezi žalobcem a B. H. uzavřena žádná písemná pracovněprávní smlouva či dohoda, jež by formálně nastolila pracovněprávní vztah.

Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti je nelegální práce definována jako *„výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah“*.

Ohledně pojmu „závislá práce“ odkazuje zákon o zaměstnanosti na § 2 zákoníku práce, který odstavci 1 stanoví, že *„Závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.“* V odstavci 2 citovaného ustanovení pak zákon dodává, že *„Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.“*

K výkladu citovaných ustanovení zaujal stanovisko Nejvyšší správní soud zejména ve svém rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35. Porovnal současné znění § 2 zákoníku práce jak bylo podáno shora a znění před účinností novely, tj. před 31.12.2011 a konstatoval, že *„Dosavadní judikatura je pro posouzení znaků závislé práce použitelná jen omezeně, neboť se vztahuje k definici závislé práce před účinností výše uvedené novely. Nelze ovšem v dalších úvahách zcela pominout fakt, že Nejvyšší správní soud podle předchozí právní úpravy opakovaně docházel k závěru, že odměna je definičním znakem závislé práce, a to dokonce*

jedním ze stěžejních.“ K tomu citoval z rozsudku ze dne 29. září 2011, č. j. 4 Ads 75/2011-73, a rozsudek ze dne 23. března 2012, č. j. 4 Ads 175/2011-92, publ. pod č. 2638/2012 Sb. NSS. Krajský soud s odkazem na citovaný rozsudek připomíná, že žalovaný se jím, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, neřídil.

Je nutno zdůraznit, že správní řád ukládá prvoinstančnímu správnímu orgánu a potažmo i žalovanému ve svém ust. § 3 povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2. K této otázce se i závazně vyjádřil Nejvyšší správní soud a to v rozsudku ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010, kde uvedl, že *„Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný. Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti, jako jedné ze základních forem správního trestání.“* V daném případě, jak krajský soud zjistil, sepsal oblastní inspektorát v den zahájení kontroly tzv. „zápis o poskytnutí informací“ s B. H., D. H. a L. S. Posledně jmenovaný však k práci B. H. neposkytl žádné informace, ačkoliv s ní ve stánku s občerstvením pracoval. Nejprve se slyšení B. H. a D. H. shodli na tom, že se dohodli na uzavření smlouvy a toto tvrzení podpořil žalobce ve svém podání ze dne 14.8.2013, doručeném oblastnímu inspektorátu dne 21.8.2013, a předložením dohody o provedení práce, sepsané s B. H. dne 7.8.2012. Žalobce pak v odvolání do rozhodnutí oblastního inspektorátu ze dne 9.10.2013, č.j. 10374/8.30/13/14.3., kterým byla žalobci uložena pokuta, tvrdil, že se jednalo o výpomoc poskytovanou na základě smlouvy příkazní. Na tuto odvolací námitku žalovaný přímo reagoval až ve vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí postavil pouze na stanovisku, že B. H., vykonávala pro žalobce závislou práci ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákoníku práce. Rozpory v tvrzeních žalobce nehodnotil, ani nezdůvodnil, proč se rozporná tvrzení žalobce nesnažil odstranit např. výslechem B. H. nebo L. S. jako svědků.

Ve smyslu uvedené judikatury bude proto žalovaný v nově otevřeném odvolacím řízení povinen se podrobně a dostatečně přesvědčivě vypořádat se všemi uplatněnými odvolacími námitkami ve světle závěrů Nejvyššího správního soudu, které vyslovil zejména ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, případně odstranit rozpory v tvrzeních žalobce jeho výslechem nebo výslechem L.S. a B. H.

Dalšími žalobními námitkami se již krajský soud nezabýval, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé výrok rozsudku změnit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 3.100 Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) včetně DPH. Celkovou částku uložil žalovanému zaplatit ve lhůtě osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Krajský soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě vůči napadenému rozhodnutí žalovaného ve výši 1.000 Kč, o tomto návrhu však nerozhodl, proto v souladu s ust. § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích žalobci tento poplatek vrací.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. dubna 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu